

JANCSÓ ZOLTÁN¹ – SZABÓ KRISZTIÁN²

Orvosi és jogi ismeretek, avagy fokozható-e a közvetlen veszély

1. Esetleírás

Sértett élettársa, mint bejelentő 2014 áprilisának egy szombati napján délelőtt 11 óra után felhívta telefonon a lakhelye szerint illetékes egyik fővárosi kerület háziorvosi ügyeletét, hogy élettársa, egy középkorú nőbeteg részére ügyeleti ellátást kérjen. A telefont az ügyeleten dolgozó asszisztensnő (II. r. vádlott) fogadta, aki – az ügyeletet működtető egészségügyi szolgáltató működési szabályzatában foglaltaktól eltérően – a bejelentést nem továbbította az ügyeletet ellátó orvos (I. r. vádlott) felé, hanem saját maga adott tanácsot a bejelentésben foglalt panaszokkal kapcsolatban. A betegnél a bejelentés szerint fejfájás, hányás és hasmenés tünetei jelentkeztek. A II. r. vádlott a tanácsadás során vírusfertőzést feltételezett és ennek megfelelő terápiás tanácsokkal látta el a bejelentőt. A telefonos tanácsadást nem dokumentálta, ugyanakkor erről és a későbbi telefonos bejelentésekről is elektronikus hangfelvétel készült az egészségügyi szolgáltató informatikai rendszerében, mely a későbbi nyomozati eljárásban bizonyítékként lefoglalásra került.

Ugyanezen a napon 22 óra utáni időben a bejelentő ismét az orvosi ügyelethez fordult telefonon keresztül, mivel a sértett állapota rosszabbá vált. A bejelentő elmondta, hogy a betegnél fokozódott a fejfájás, továbbra is többször hányt, hasmenése és véres széklete is volt a nap folyamán. Ekkor a II. r. vádlott először ismét tanácsadással próbálkozott, de a bejelentő határozott kérésére végül átadta a telefont az ügyelet orvosnak (I. r. vádlottnak), aki – a hangfelvétel tanúsága szerint – végighallgatta a panaszokat, a véres székletre még rá is kérdezett, hogy jól értette-e azt. Ezt követően úgy döntött, hogy a beteghez kimegy és otthonában megvizsgálja. A telefonhívást követően

kb. 20 perccel a beteg lakására ért, ahol őt megvizsgálta. A vizsgálat alapján migrén diagnózisát állította fel és fájdalom-, illetve hányáscsillapítót tartalmazó injekciót adott be a betegnek. A betegvizsgálat során belgyógyászati jellegű fizikális vizsgálatot végzett, ugyanakkor a fejfájás és hányások ellenére sem végzett tájékozódó jellegű neurológiai vizsgálatot, továbbá – az I. r. vádlott elmondása szerint – már

nem emlékezve rá, hogy a telefonos bejelentésben véres széklet is szerepelt panaszként, a végbél betapintásos vizsgálatát sem végezte el. Az I. r. vádlott a későbbi tanúvallomásaiban, illetve gyanúsított kihallgatása során elmondta, hogy amennyiben a beteg lakásán is elmondják neki a véres székletet mint panaszt, akkor tekintettel a beteg korábbi szívmitétre, műbillentyű-beültetésére s emiatt vérhígító gyógyszer szedésére, természetesen felmerült volna benne a fokozott vérzékenység lehetősége és kórházba utalja a beteget, erre azonban nem került sor.

Ezt követően vasárnap hajnali 5 óra körül a bejelentő ismét hívta az ügyeletet és elmondta, hogy a sértett állapota nem javult, hanem romlott, egyre súlyosabb a fejfájása, továbbra is hány és nagyon gyenge, már az ágyból sem tud felkelni. A II. r. vádlott fogadta a hívást, aki azt mondta a bejelentőnek, hogy a beteg már kapott ellátást az este folyamán és emiatt nem szól az ügyelet orvosnak, azt mondta, hogy majd reggel 8 óra után ismét hívják fel az ügyeletet és mondják el, hogy milyen a beteg akkori állapota. Az ügyelet orvosát a bejelentő ismételt ez irányú kérése ellenére sem tájékoztatta erről a telefonhívásról és nem is dokumentálta azt.

A bejelentő reggel 8 órakor ismét felhívta az ügyeletet, a hívást a vasárnap reggel ügyeletbe belépő másik ügyelet orvos fogadta és a panaszok alapján arra kérte a bejelentőt, hogy hozzák be a sértettet az ügyeletre. Ezt a bejelentő a sértett fiának segítségével – a beteg igen rossz általános állapotában is – megtette. Az ügyeleti rendelőben hamarosan elvégzett vizsgálat alapján az újonnan belépett ügyelet orvos a beteget mentővel a területileg illetékes kórházba szállította.

Ezt követően a kórházban fény derült arra, hogy a betegnek agyállományi vérzése van, melynek alapján a sértett által szedett vérhígító készítmény által kiváltott súlyos véralvadási zavar képezte. A beteg állapota folyamatosan és gyorsan romlott, majd a kórházban egy napon belül elhunyt. Az ezt követő boncolás kimutatta a panaszok hátterében álló és a halált okozó kisagyi állományvérzést, az ehhez társuló kisagysátor alatti lágy-, illetve keményagyhár-

¹ Orvos, oktató. A kutatás az Igazságügyi Minisztérium által támogatott, a „Jogászképzés színvonalának emelését célzó programok” keretén belül valósult meg.

² Ügyvéd, egyetemi docens.

tya alatti vérzést, melyek térszűkítés révén beékelődési tüneteket és a beteg halálát okozták.

A nyomozás, valamint a bírósági eljárás során beszerzett orvos szakértői vélemények egybehangzóan megállapították, hogy az I. r. vádlott szakmai szabályt szegett, ugyanis nem kellő körültekintéssel végezte el a sértett illetve hozzátartozóinak kikérdezését a panaszokról, továbbá nem végzett tájékoztató jellegű neurológiai vizsgálatot, valamint végbélbeta-pintásos vizsgálatot, amelyek lehetővé tették volna számára, hogy esetlegesen felismerje a központi idegrendszeri súlyos funkciózavart, illetve a gasztrointesztinális traktusból származó vérzést igazolja, melyek közül bármelyik felismerés elvezethetett volna a beteg azonnali kórházba utalására.

Ugyanakkor a bírósági eljárásban az orvos szakértők – erre vonatkozó kérdésre – azt is előadták, hogy a sértett életveszélyes állapota nem kizárhatóan már az első telefonhívást megelőzően kialakulhatott, a sértett koponyagödri térfoglalása – mint sorsszerű szervi megbetegedés – nem cáfolhatóan erre az időre már olyan mértékű lehetett, hogy életét nagy valószínűséggel az érdemi terápia sem menthette volna meg. Ily módon az I. r. vádlott foglalkozási szabályszegése és a bekövetkezett halálos eredmény között okozati összefüggés nem állapítható meg.

2. Egyértelmű(nek tűnő) büntető anyagi jogi rendelkezések

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés materiális bűncselekmény, az eredmény bekövetkezése szükséges a bűncselekmény megvalósulásához. Annak a körülménynek van ügyszóentő jelentősége, hogy a szakmai szabályszegés időpontjában, attól függetlenül a közvetlen veszélyhelyzet fennállt vagy sem. A gondatlan bűnösségű alaptényállás esetében az eredmény vagylagosan az élet, a testi épség vagy az egészség közvetlen veszélyeztetése, illetve a testi sértés okozása. A veszély alatt az olyan helyzet értendő, amikor fennáll az élet, a testi épség vagy az egészség sérelmének reális lehetősége.³ A bűncselekmény megvalósulásához közvetlen veszélyhelyzet bekövetkezése szükséges, amely térben és időben, helyzetre és személyre konkretizálódik, már meghatározott személyt vagy személyeket fenyeget. A büntetőjogi felelősség akkor is fennáll, ha a közvetlen veszélyhelyzet nem azonnal a foglalkozási szabály megszegése után, hanem később következik be. Azonban abban az esetben, ha a közvetlen veszély

nem a foglalkozási szabály megszegése folytán, és azok következményeképp jön létre, hanem bármely más okból, a bűncselekmény nem valósul meg.⁴ [Ezzel egyezően: BH 1996.182., 2005.132., BK EBH 2007.1586, BK EBH 2007.1680., B.29.2012.]

A foglalkozási szabályszegésnek és a bekövetkezett eredménynek okozati összefüggésben kell állnia. A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetésért a büntetőjogi felelősséget a foglalkozási szabályok megszegésének ténye önmagában még nem alapozza meg, szükséges az is, hogy a szabályszegés és a bekövetkezett eredmény között okozati összefüggés legyen [vö. EBH 2007.1680].⁵ Az elkövetési magatartás és a bekövetkezett eredmény között az okozati összefüggés csak akkor állapítható meg, ha az emberi cselekmény – a foglalkozás szabályainak megszegése – az, ami az eredmény viszonylatában releváns ok. Amennyiben az eredmény a szabályszegés nélkül is bekövetkezett volna, az okozati összefüggés nem állapítható meg, és annak hiányában bűncselekmény az elkövető terhére nem írható.⁶ Ha a magatartás nem tekinthető a bekövetkezett eredmény releváns okának, az okozati kapcsolat vizsgálatának szükségessége fel sem merülhet. Akkor sem merülhet fel, ha a veszélyeztetés vagy testi sértés fennállt. Nem lehet a szabályszegő magatartást oknak tekinteni akkor, ha a káros eredmény más személy vagy külső körülmények közrehatása folytán elkerülhetetlen volt, illetve a káros eredmény a szabályszegő magatartás nélkül is bekövetkezett volna. Az a szabályszegés sem minősül releváns oknak, amelynek megléte esetén más személy magatartása vagy külső körülmény közrehatása miatt válik elkerülhetetlenné az eredmény bekövetkezése.

Ezzel egyezően a Kúria a Bfv.I.193/8. számú végzésével megállapította: „Az elkövető szabályszegő magatartása és az eredmény – jelen esetben a közvetlen életveszély – között okozati összefüggésnek kell fennállnia; nem valósul meg a bűncselekmény – okozati összefüggés hiányában –, ha az eredmény nem a terheltnek felróható magatartás következtében jön létre.”

Amennyiben több elkövető egymástól függő vagy egymástól független szabályszegése eredményez káros eredményt, az okozati összefüggés kérdését valamennyi elkövető vonatkozásában külön-külön kell vizsgálni.⁷

A mulasztás útján történő megvalósítás esetében az elkövető tevékenységétől függetlenül indul meg

⁴ BELOVICS Ervin: *Az élet, testi épség és az egészség elleni bűncselekmények – Btk. XV. Fejezet*. In: BELOVICS Ervin (szerk.): *Büntetőjog II. Különös rész*. HVG-ORAC Lap- és könyvkiadó Kft., Budapest, 2016, 121–125.

⁵ KARSAI Krisztina (szerk.): *Kommentár a Büntető törvénykönyvből 2. kötet XV. fejezet: Az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények*. Complex kiadó, Budapest, 2013, 330.

⁶ PALLAGI Anikó: *Az élet, testi épség és az egészség elleni bűncselekmények*. In: BLASKÓ Béla (szerk.): *Büntetőjog Különös Rész I. Rejtjel Kiadó, Budapest–Debrecen*, 2015, 67–72. és GÖRGÉNYI: i. m. 22–24.

⁷ POLT Péter (szerk.): *Új Btk. Kommentár, 3. kötet, Különös rész*. Nemzeti Közszerkeleti és Tankönyv Kiadó, Budapest, 2013, 177. és HORVÁTH Tibor: *Az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények*. In: HORVÁTH Tibor – LÉVAY Miklós (szerk.): *Magyar Büntetőjog Különös rész*. Wolters Kluwer, Complex Kiadó, Budapest, 2015, 92–97.

³ GÖRGÉNYI Ilona: *Az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények*. In: GÖRGÉNYI Ilona (szerk.): *Magyar Büntetőjog- Különös rész ismeretek*. Miskolci Egyetemi Kiadó, Miskolc, 2016, 22–24.

az okfolyamat, amelybe az elkövető nem avatkozik be, holott ez a foglalkozása folytán kötelessége lenne. Ilyen esetben nem a veszélyhelyzet előidézése róható az elkövető terhére, hanem az, hogy a foglalkozási szabályok szerint kötelessége lenne a veszélyhelyzet elhárítása, megszüntetése, de mulasztása folytán a veszélyhelyzetet fenntartja. Ebben az esetben tehát akkor tényállásszerű a cselekmény, amennyiben a közvetlen veszélyhelyzet elhárítható lenne, de erre a foglalkozási szabályszegéssel összefüggésben nem kerül sor (Kúria Bfv. 63/2017/5., Kúria Bfv. 187/2017/7., BH. 2016.9.230.). Nem tekinthető ugyanis a bűncselekmény eredményét kiváltó oknak az a foglalkozási szabályszegés, amelynek elmaradása esetén is bekövetkezett volna az alapeseti eredmény, és az a szabályszegés sem, amelynek a megléte esetén más személy magatartása vagy külső körülmény közrehatása miatt válik elkerülhetlenné az eredmény bekövetkezése.⁸

A szakmai szabályszegések önmagukban nem eredményeznek objektív felelősséget. A foglalkozási szabályszegés eredményeként kialakult veszélyhelyzetnek kell közvetlennek lennie (Fővárosi Törvényszék Bf. 8199/2015/8.).

Az ítélkezési gyakorlat egységes abban is, hogy nem valósítja meg a foglalkozás körben elkövetett halált okozó gondatlan veszélyeztetés vétségét az az orvos, aki formális szabályszegésével nem veszélyeztette közvetlenül a beteg életét, testi épségét vagy egészségét, illetve a közvetlen veszély nem a foglalkozási szabályszegése folytán következett be.⁹ A szakirodalom egységesen azon az állásponton van, hogy nem beszélhetünk okozati összefüggésről, ha az eredmény az adott magatartás nélkül is bekövetkezett volna, az elkövetési magatartás és az eredmény közötti okozatiság hiányában pedig nem valósul meg a bűncselekmény.

3. Tényállásszerű cselekmény a közvetlen veszély „fokozása”?

A jogerős ítélet az I. r. vádlott bűnösségét annak ellenére mondta ki, hogy a megállapított tényállás szerint: „nem kizárható, hogy már az első hívásnál fennállt az életveszély, s a sértett halálához vezető okfolyamat már akkor elindult”, továbbá „a beteg állapotában a kórfolyamat már nem volt visszafordítható, azonban a vádlottak mulasztásaikkal a veszélyhelyzetet nem enyhítették”. Ezen túlmenően „nagy valószínűséggel a sértett élete nem lett volna megmenthető”. Némileg ellentmondásosan azt is rögzíti a jogerős ítélet, hogy „az I. r. vádlott, amennyiben a sértett már a kiegészítések is közvetlen ve-

szélyhelyzetben volt, azt nem észlelte – mint ügyeletes orvos –, nem ismerte fel. Így a veszélyhelyzet elhárítása érdekében nem tett intézkedést. Nem irratellenes a másodfokú bíróság szerint az ítéleti tényállás azon megállapítása tehát – a törvényi megfogalmazásnak megfelelően –, hogy gondatlanságból közvetlen veszélynek tették ki a sértettet [...]”.

Fentieken túlmenően a jogi indokolás tekintetében a jogerős ítélet azt is kiemeli, hogy „a vádlottak felelősségének megítélése szempontjából nem lehet annak a körülménynek jelentősége, hogy az első telefonhíváskor már fennállt-e a közvetlen életveszélyes helyzet”, vagyis a jogerős bírósági ítélet szerint nincs jelentősége ennek a körülménynek, amelyet egyebekben „nem kizárható körülménynek” minősít.¹⁰ Álláspontunk szerint azonban pontosan annak a ténynek van jelentősége, hogy az első telefonhíváskor már fennállt-e a közvetlen veszélyhelyzet. Ebben a körben pedig kiemelendő, hogy a II. r. vádlott magatartása miatt az I. r. vádlott az első bejelentéshez képest (11 óra 18 perc) több mint 10 órával később (22 óra 40 perc) értesül a beteg állapotáról.

A jogerős ítéleti tényállás alapján a jelen tanulmány tárgyát képező esetben még a halálos eredmény bekövetkezése sem lett volna elkerülhető, nemhogy az ennél alacsonyabb fokozatot jelentő – és az I. r. vádlott magatartásától függetlenül már kialakult – közvetlen veszélyhelyzet. Értelemszerűen amennyiben a közvetlen veszélyhelyzet elhárítható lett volna, akkor a sértett halála sem következett volna be szükségszerűen.

A jogerős ítélet alapján a közvetlen veszélyhelyzetnek már azelőtt fenn kellett állnia, hogy a vádlottak tudomást szereztek a sértett állapotáról, hiszen pontosan azt rója a másodfokú bíróság az I. r. vádlott terhére, hogy nem ismerte fel a közvetlen veszélyhelyzetet a 22 óra 40 perckor történt vizsgálat során. Ekként a közvetlen veszélyhelyzet kialakulása nem áll, nem is állhat ok-okozati összefüggésben I. r. vádlott magatartásával, ennek hiányában pedig nem valósulhat meg bűncselekmény. Az I. r. vádlott nem tehetett ki közvetlen veszélynek a sértett testi épségét, egészségét, hiszen a sértett már eleve abban az állapotban volt. A jogerős ítélet okfejtése szerint a veszélyhelyzet „fokozódott” a vádlotti szakmai szabályszegés miatt. A veszélyhelyzet azonban nem fokozható, ha már létrejött a közvetlen veszély, hiszen az már helyzetre és személyre konkretizált. Álláspontunk szerint a Btk. különös részi tényállása szerint a foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés bűn-

¹⁰ Ezzel összefüggésben említést érdemel, hogy jogerős ítéleti tényállás alapját képező ISZKI által OSZ 1121/2016/KM. számú szakvélemény egyértelműen megállapítja, hogy „amennyiben az ügyeleti ellátás során minden a szakmai szabályoknak megfelelően történik, akkor is igen nagy valószínűséggel [...] adott módon és időben nevezett halálához vezetett volna, vagyis érdemi érdemi terápia lehetőség ezen megbetegedéssel összefüggésben nem állt a kezelőszemélyzet rendelkezésére még a kórházi kezelés során sem”, továbbá „szak-szerű kórházi kezelés, akár intenzív osztályos terápia mellett is adott módon és időben bekövetkezett volna nevezett halála”, valamint „bizonyossággal kizárható, hogy idejekorán alkalmazott megfelelő kórházi kezelés mellett nevezettél megfelelő életminőségű, hosszabb időtartalmú (akár több hetes, vagy hónapos) túlélés lett volna elérhető” (szakvélemény 18. o.).

⁸ POLT: i. m. 177.

⁹ KARSAI: i. m. 329.

cselekmény akkor állapítható meg, ha a felróható szakmai szabályszegéssel okozati összefüggésben következik be az eredmény (közvetlen veszélyhelyzet), nem pedig akkor, ha a szakmai szabályszegés a már eleve fennálló eredmény fokozásában realizálódik.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint: „a sértett életveszélyes állapota nem kizárhatóan már az első telefonhívást megelőzően kialakulhatott, a sértett koponyagödri térfoglalása – mint sorsszerű szervi megbetegedés – nem cáfolhatóan erre az időre már olyan mértékű lehetett, hogy életét nagy valószínűséggel az érdemi terápiás kezelés sem menthette volna meg. Az I. r. vádlott foglalkozási szabályszegése és a bekövetkezett halálos eredmény között okozati összefüggés nem állapítható meg”, ugyanakkor az I. r. vádlott „a hivatkozott foglalkozási szabály megszegésével – mulasztásával –, bár ez szakmai kötelezettsége lett volna, nem tett meg mindent a tőle függetlenül kialakult és fennálló veszélyhelyzet elhárítása érdekében, emiatt a sértett késedelmesen részesült orvosi-kórházi-ellátásban. A sértett időben és szakszerűen történő ellátása esetén reális esély lett volna állapotának átmeneti stabilizálására, szenvedése mérséklésére, életének – a halál bekövetkezett időpontján túli – meghosszabbítására.” A jogerős ítélet szerint „*az igazságügyi orvosszakértők valamennyien egyöntetűen egyetértettek abban, hogy nagy valószínűséggel a sértett élete nem lett volna megmenthető, de a vádlottak szakmai szabályoknak megfelelő eljárása a sértett állapotának romlását késleltethette volna.*”

Ugyanakkor álláspontunk szerint a mulasztással történő elkövetés csak akkor lenne megállapítható, ha a közvetlen veszélyhelyzet elhárítható, és arra a foglalkozási szabályszegéssel ok-okozati összefüggésben nem kerül sor. A jogerős ítéleti tényállás alapján azonban – a korábban kifejtettekre is figyelemmel – jelen esetben még a sértett élete sem lett volna megmenthető, nemhogy a közvetlen veszélyhelyzet elhárítható. A büntető anyagi jogszabállyal ellentétes az ítélet azon megállapítása, hogy a vádlottak magatartásukkal – ami egyebekben sem felel meg annak a követelménynek, hogy az elkövetői magatartásokat és az eredménnyel kapcsolatos ok-okozati összefüggést külön-külön kell vizsgálni – „*közvetlen veszélynek tették ki*” a sértett életét, testi épségét, mivel az már a vádlottak magatartásától függetlenül fennállt, így szükségszerűen hiányzik az okozati összefüggés. Minderre figyelemmel a jogerős ítélet a Btk. egységes gyakorlatát figyelmen kívül hagyva, a törvényi tényállás kereteit meghaladó magatartást büntet.

4. Összegzés, megállapítások

Alapvető kérdésként merül fel az ügyben, hogy a szakmai szabályszegést megvalósító elkövető a tőle

függetlenül kialakult és semmilyen módon el nem hárítható közvetlen veszélyhelyzet fennállása esetében büntethető-e. Természetesen amennyiben a közvetlen veszélyhelyzet elhárítható lenne, úgy a büntetőjogi felelősség fennállása nem lehet kérdéses, de vannak olyan esetek, amikor a beteg állapota „visszafordíthatatlan”, vagyis a közvetlen veszélyhelyzet, mint alapeseti eredmény sem hárítható el semmilyen módon, bár ennek hivatalos jogi definíciója nincs.¹¹ A jelen tanulmány tárgyát képező esetben a szakmai szabályszegéssel összefüggésben pedig a szakértők megállapításai alapján valószínűsíthető, hogy már az első telefonhívás pillanatában menthetetlen volt a beteg. Ez alapján álláspontunk szerint – az eljáró bíróságokéval ellentétben – önmagában a szakmai szabályszegés ténye nem alapozza meg az elkövető büntetőjogi felelősségét, mert az eredményt nem a magatartása okozta és az nem is volt elhárítható. Az ezzel ellentétes felfogás gyakorlatilag objektivizálná a szakmai szabályszegésért való büntetőjogi felelősséget, ami viszont ellentétes a jelenlegi normaszöveggel.

Kérdés, hogy a közvetlen veszélyhelyzet „fokozása” értelmezhető-e jogi és orvosi szempontból az elkövetési magatartás egyik formájaként. Álláspontunk szerint az elkövető szakmai szabályszegésével nem okozati összefüggésben kialakult, nem elhárítható – sőt egyenesen a beteg halálához vezető – közvetlen veszélyhelyzet miatt büntetőjogi felelősség megállapításának nem lehet helye, a normaszöveg a közvetlen veszélyhelyzet „fokozását” nem szabályozza elkövetési magatartásként. Jogilag a közvetlen veszélyhelyzet létezik csak, nem létezhet „még közvetlenebb” veszélyhelyzet. Amennyiben ezt mégis büntetendő magatartásként kívánja szabályozni a jogalkotó, úgy annak pontos jogi meghatározása lenne szükséges, hogy mit ért a közvetlen veszélyhelyzet „fokozása” alatt.

Bár a szakmai szabályszegés ténye és az eredmény szakkérdés, a kettő közötti okozati összefüggés következetesen jogkérdésnek minősül. Ugyanakkor álláspontunk szerint lényegében ez is egy orvosszakmai kérdés, különösen a bonyolult megítélésű ügyek tekintetében. A jelen tanulmány tárgyát képező esetben például a sértett „*állapotromlásának késleltetése*”, mint lehetőség valóban okozati összefüggésben állhat a szakmai szabályszegés tényével, de ez sem orvosi, sem jogi szempontból nem tekinthető azonosnak a „közvetlen veszélyhelyzet elhárításának” lehetőségével, amely tényállásszerűvé tenné az elkövető magatartását.

¹¹ Megjegyezni kívánjuk, hogy az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvényben (a továbbiakban: Eütv.) definiálva van a sürgős szükség és a veszélyeztetett állapot, melyek közel állnak a közvetlen veszélyhelyzet fogalmához. Sürgős szükség: [Eütv. 3. § (1) bek. i) pont] az egészségi állapotban bekövetkezett olyan változás, amelynek következtében azonnali egészségügyi ellátás hiányában a beteg közvetlen életveszélybe kerülne, illetve súlyos vagy maradandó egészségkárosodást szenvedne.) Veszélyeztetett állapot: [Eütv. 3. § (1) bek. j) pont] az az állapot, amelyben az azonnali intézkedés hiánya a beteg vagy más személy életét, testi épségét vagy egészségét közvetlenül veszélyeztető helyzetet eredményezne, illetőleg a környezetére közvetlen veszélyt jelentene.